

der i Mar er forlangt paa denne Konto, er det ordinære Beløb c. 1,110,000 Kr. uden nogen Forøgelse. Hermed falder altsaa hele den finantsielle Beregning, som det ærede Medlem har opstillet, og han har dermed godkjendt vor Betragtning; saaledes kunne vi slutte. Jeg gaar derefter over til at omtale de Bemærkninger, der fremkom fra den høitærede Krigsministers Side. Han udtalte, at han meget vel kunde være ubidende om Generalkommandoens Skrivelse, men at han ikke var det, og Hovedsagen er jo, at han ikke er ubidende derom. Jeg mener nu, at fra det Dieblif, han ikke mere er ubidende om den, er han ikke mere uden Ansvar for den. Hvad man er ubidende om, har man ikke Ansvar for, men naar en Minister veed, at en saadan Skrivelse er udstedt, har han ogsaa Ansvar for den, og det har den høitærede Minister ogsaa erkjendt, men han har sagt, at han ikke havde forstaaet Skrivelsen som sigtende til det, jeg havde nævnt, til Statskup eller Modstand mod Statskup, men ikke tænkt sig Andet, end at Meningen havde været at indfjærpe, hvad der burde ske i saadanne Tilfælde, hvor Politiet søgte Assistance mod visse tumultuariske Oplob, hvorimod noget Saadant som Statskup ikke var kommet i hans Tanke. Jeg finder denne Forklaring noget overraskende; thi jeg synes, at det laa saa nær at tænke paa Statskup, efter som Artiklen slet ikke taler om Andet end Statskup og aldeles ikke taler om Oplob. Da den høitærede Minister har læst Artiklen, ser jeg ikke, at han kan have tænkt sig, at Foranstalningen mod Artiklen skulde være begrundet paa noget Andet, end hvad Artiklen indeholder. Ikke desto mindre tilfredsstillende hans Forklaring mig, thi jeg ser, at den høitærede Minister har nu fuldstændig desavoueret Generalkommandoens og sluttet sig til Artiklens Betragtning, som han ikke modsagde, medens han derimod bestemt og tydelig udtalte, at det ikke var faldet ham ind, at disse Foranstalninger fra Generalkommandoens Side skulde sigte til at gjøre Statskup muligt eller straffe den, der med Magt modfætter sig Statskup. I det han erklærer dette, godkjender han, hvad han ogsaa efter den gjældende militære Lovgivning maa, selve Artiklens Indhold, thi naar den høitærede Minister vil læse Artiklen igjennem, vil han se, at den ikke gik ud paa Andet end at hævde, at overfor Statskup er Nægtelse af Lydighed tilladt, og overfor den, der vil tvinge Nogen til at hjælpe til Statskup ved Anvendelse af Vaabenmagt, er Selvtægt tilladt. Jeg forstaar ikke den høitærede Ministers Udtalelse

anderledes, end at han godkjender, hvad der ogsaa er selvsølgelig, at Artiklen har Ret. Som kommen fra den øverste militære Autoritet er denne Udtalelse anerkjendelsesværdig, og jeg noterer den. Det staar altsaa fast, at Generalkommandoens har mindre klare Begreber om den militære Lydighedspligt, og det er ikke Bladene, som søge at udbrede uklare Begreber derom, men det er efter den høitærede Krigsministers Mening Generalkommandoens, der ikke er paa det Rene med disse Begreber. Jeg antager imidlertid, at denne Sags Forhandling her i Salen, hvor den høitærede Minister har desavoueret Generalkommandoens, vil bidrage til at slaa dette fast, som det allerede er slaaet fast i Straffeloven. Den høitærede Minister gif derefter over til nogle Bemærkninger, som han indledede med, at han ikke troede, at hans Udtalelser havde Betydning for Flertallet. Deri tager han feil. Vi tage fuldstændig Hensyn til nye Argumenter, der komme frem, men naturligvis, hvor Uoverensstemmelsen er grundet i en væsentlig forskjellig Opfattelse af, hvad der er nyttigt og nødvendigt, maa Argumentet ikke blot røre ved en mindre væsentlig Side af Sagen, naar det skal føre til, at vi forandre vor Opfattelse. Naar det er Tilfældet, indrømmer jeg, at Udtalelsen faar mindre Betydning. Den høitærede Minister udtalte, at han ikke tænkte paa at ville imitere de store militærhistoriske Stater. Jeg veed ikke, om jeg har sagt noget Saadant, men det har jeg i alt Fald ikke ment. Der er nemlig en væsentlig Forskjel paa de militærhistoriske Stater og os; Forskjellen er den, at de store militærhistoriske Stater anvende store Udgifter og faae Noget derfor, men vi anvende store Udgifter og faae Intet. Jeg tror derfor ikke, det kan siges, at vi imitere de store militærhistoriske Stater. I det høieste kan der være Tale om, at vi parodiere dem, men jeg tror paa ingen Maade, at det sker i nogen ondskabssfuld Hensigt, tværtimod. Altsaa, naar jeg skulde have bebrejdet den høitærede Minister, at han vil imitere de store militærhistoriske Stater, da tager jeg det tilbage; det mener jeg ikke. Derefter anførte den høitærede Minister som et særligt Bevis paa vor Haardhertighed og Ubarmhertighed, at vi havde nægtet en stakkels Mand fra Usserød Klædefabrik, som havde tjent der i 32 eller 33 Aar, et Beløb af 300 Kr. Jeg skal tillade mig at gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at vi have bevilget det Beløb, der er forlangt til den Mand, og det var kun 200 Kr. Den høitærede Minister forveksler vistnok den Sag med en Sum paa Kontoen „Forskjellige Ud-